

Istorinis meilės romanas

LISA KLEYPAS

NENUORAMOS ARISTOKRATĖS. PRIEŠISTORĖ

*Aš vėl tavęs
noriu*

*Aš vėl tavęs
noriu*

LISA KLEYPAS

NENUORAMOS ARISTOKRATĖS. PRIEŠISTORĖ

*Aš vėl tavęs
noriu*

Romanas

 svajonių knygos

Vilnius
2024

1

Hampšyras, 1832 metai

Arklidės vaikas neturėjo net žodžiu persimesti su grafo dukterimi, juoba lįsti pro langą į jos miegamąjį. Vienas Dievas težino, ką jam būtų padarę, jei būtų sugavę. Veikiausiai nuplakę išvytų iš dvaro.

Makena užsliuogė kolona į viršų ir ilgais pirštais įsitvėrė geležinių antro aukšto balkono virpstų. Akimirką taip karojęs pritraukė kojas raukydamasis iš įtampos. Vieną koją

užmetęs ant balkono krašto ir visu kūnu truktelėjęs į viršų, stenėdamas ir bambėdamas iš įstangos, pagaliau perlipo turėklą ir atsidūrė ant tvirto pagrindo.

Jis prisėdo šalia didelių stiklinių prancūziškų durų ir, prisidėjęs prie akių ranką, išžiūrėjo į kambarį, kur degė tik viena žvakė. Priešais veidrodį stovėjo mergina ir šukavosi ilgus tamsius plaukus. Šis vaizdas pripildė Makeną pasitenkinimo.

Ledi Alina Marsden – vyresnioji grafo Vestklifo duktė. Ji buvo šilta, tvirtos dvasios ir neapsakomai graži visais požiūriais. Naudodamasi nerūpestingų tėvų suteikta kone visiška laisve, didžiąją savo neilgo gyvenimo dalį mergina leido klajodama po dvaro Hampšyre platybes. Lordas ir ledi Vestklifai buvo per daug užsiėmę aukštuomenės gyvenimu, kad prižiūrėtų tris savo atžalas. Tokia padėtis buvo įprasta šeimoms, įsikūrusioms erdviuose kaimiškose vietovėse kaip Akmens kryžiaus parkas – didelėse valdose ir ne viename dvare gyvenančius aristokratus tenkino, kad vaikai valgo, miega ir žaidžia toliau nuo tėvų.

Be to, nei grafas, nei grafienė niekada nė nesusimąstė apie tėvų atsakomybę. Nė vienas jų neketino prižiūrėti vaiko, gimusio iš praktiškos ir bedvasės sąjungos.

Nuo tada, kai Makena, sulaukęs aštuonerių, atsidūrė dvare, jiedu su Alina jau dešimt metų buvo neišskiriami. Jie lakstė basi, karstėsi po medžius, maudėsi upelyje. Į jų draugystę žiūrėta pro pirštus, nes jiedu abu buvo vaikai. Tačiau netikėtai jūdviejų santykiai pradėjo keistis. Nė

vienas sveikas jaunuolis nebūtų galėjęs likti abejingas jai, Alinai, kuri, sulaukusi septyniolikos, tapo gražiausia mergina žemėje.

Dabar Alina jau buvo pasirengusi migti, vilkėjo ilgais baltais šiek tiek pasiglamžiusiais naktiniais medvilnės marškiniais. Jai einant per kambarį, šykšti žvakės šviesa pro plonus marškinius apšvietė krūtinės ir klubų apybraižas ir nuslydo žvilgančiais tankiais plaukais. Alinos vaizdas vertė stabčioti širdį ir gniauzė kvapą. Toks ryškus grožis net paprastą virėją būtų galėjęs paversti tikra karaliene. Mergina buvo tobulų veido bruožų ir nuolat švytėjo šypsena, atskleidžiančia visas emocijas. Tarytum šito būtų negana, gamta apdovanojo ją mažu tamsiu apgamėliu burnos kamputyje, kuris, sakytum, flirtavo su rausvomis lūpomis. Makena be perstojo svajojo, kaip bučiuos šitą mažą erzinančią dėmelę, o tada – lūpas.

Bučiuos ir bučiuos, kol Alina suvirpės ir suglebs jo glėbyje.

Ne kartą Makena laužė galvą, kaip grafas, iš pažiūros paprastas žmogus, su toli gražu ne gražuole grafiene įstengė paleisti į pasaulį tokią dukterį kaip Alina. Dėl nežinia kokios likimo užgaidos Alina paveldėjo iš tėvų viską, kas geriausia. Jų sūnus Markusas nusidavė kiek prasčiau: dėl tarsi ryškiai išskaptuotų veido bruožų ir galingo, tvirtai suręsto kūno vaikinai labiau panėšėjo į tėvą grafą. Mažoji Livija – pasak šnekų – vieno iš daugelio grafiinės romanų vaisius, augo patraukli, tačiau neprilygo ryškiam Alinos grožiui ir kažkokiai tamsiai magijai.

Stebėdamas Aliną, Makena staiga suvokė nemalonų dalyką: neilgai trukus jie nebeturės galimybės leisti laiko drauge. Labai greitai bet koks familiarumas tarp jų taps pavojingas, gal net jau tapo. Stengdamasis nusikratyti šių minčių, Makena atsargiai stuktelėjo pirštais į prancūziškas duris. Alina grįžtelėjo garso pusėn ir pažvelgė į vaikiną nėmaž nenustebusi.

Įdėmiai stebėdamas ją, Makena atsargiai pabeldė dar kartą.

Pakėlusi rankas prie krūtinės, Alina permetė jį rūškanu žvilgsniu.

– Eik iš čia, – linktelėjusi į langą sumurmėjo.

Makena nustebo ir sunerimo, visą dieną suko galvą: ką, po velnių, bus padaręs ne taip. Regis, niekas negalėtų apkaltinti jo nedorais pokštais, jis neišvėlė į jokių nemalonumų ir nesipyko su Alina. Ir gavo tokį atlygį – šį vidurdienį bergždžiai pralaukė jos prie upės dvi valandas.

Atkakliai krestelėjęs galvą, vaikiną liko stovėti vietoje. Ir, tyliai perspėdamas, suėmė durų rankeną. Abudu puikiai žinojo: jeigu kas nors aptiktų jį šiame balkone, liūdnos pasekmės lauktų ne jos, o jo. Alina nenoromis atrakino balkono duris, kad jis galėtų pasislėpti. Pamatęs, kad ji vis dar raukosi, vaikiną nepajėgė sutramdyti pašaipos:

– Bene būsi pamišusi, kad turėjome susitikti šį vidurdienį? – paklausė, suėmęs ranka durų kraštą. Tada atsišliejo į platų medinį rėmą ir nusišypsojo žvelgdamas į rusvas merginos akis. Net kai jis pasilenkdavo, Alinai tekdavo ištempti kaklą, kad galėtų pasižiūrėti jam į akis.

– Ne, nepamiršau, – atsakė. Merginos balse, įprastai lengvame ir maloniam, dabar skambėjo nepasitenkinimas.

– Tai kur tu buvai?

– Argi taip svarbu?

Makena palenkė galvą ir susimąstė, kodėl merginos taip mėgsta žaisti prielaidomis, kai mano, jog vaikinai prasi-kalto? Taip ir neradęs atsakymo, ryžtingai sugriebė ją už rankos.

– Prašiau tavęs susitikti su manimi prie upės, nes norėjau tave pamatyti.

– O man pasirodė, jog tavo planai pasikeitė, jeigu nusprendei, kad turi geresnę draugiją. – Išvydusi jo akyse nuostabą, Alina nekantriai sučiaupė lūpas. – Šiandien mačiau tave kaime, kai mudvi su seserimi lankėmės pas modistę.

Atsakydamas Makena atsargiai linktelėjo galvą. Prisiminė, kad šiandien dvaro valdytojo buvo siūstas pas batusiuvį nunešti pataisyti kelias poras batų. Bet kodėl Alina dėl to taip įsižeidė?

– Oi, nebūk toks mulkis! – šūktelėjo grafitė. – Mačiau tave, Makena, su kaimiete mergina. Tu bučiavai ją, stačiai vidury gatvės, kad visas pasaulis matytų.

Jis kilstelėjo vieną antakį. Na taip, bučiavo. Tai buvo Merė, mėsininko duktė.

Makena flirtavo su ja, kaip ir su daugeliu kitų merginų. Merė erzino jį, kol jis pagaliau pavogė tą bučinį. Tai nieko nereiškė nei jam, nei Merei, todėl vaikis greitai išmetė tą įvykį iš galvos.

Tai štai kokia Alinos susierzinimo priežastis – pavydu-liavimas. Makena pamėgino sutramdyti pasitenkinimą, užplūdusį dėl šio atradimo, tačiau jis lyg karšta liepsna plykstelėjo krūtinėje. Po šimts! Vaikinas neišmanė, kaip priminti grafaitei karčią tiesą: ji – pero duktė ir neturi jaudintis dėl to, ką jis išdarinėja.

– Alina, – vaikinas ištiesė į ją rankas ketindamas prisiliesti, bet tada žengtelėjo atatuspas. – Tai, kaip elgiuosi su kitomis, niekaip nesusiję su mudviem. Tu ir aš esame draugai. Mes niekada ne... Tu ne tokia... Velniai rautų, negi turiu aiškinti tau akivaizdžius dalykus!

Alina pažvelgė į jį taip, kaip niekada nebuvo žiūrėjusi. Rusvos akys prisipildė tokios šviesos, kad Makena pajuto, kaip ant sprando jam pasišiaušė plaukeliai.

– O jeigu būčiau paprasta kaimo mergina? Elgtumeisi su manimi taip pat? – paklausė.

Pirmą kartą Makena nesusigriebė ką atsakyti. Jis visada kažkaip nujausdavo, ką žmonės tikisi iš jo išgirsti, ir tai jiems sakydavo. Įstengdavo lengvai sužavėti bet ką, ir šis gebėjimas atnešdavo jam šiošios tokios naudos: padėdavo tai iškaulinti bandelę iš kepėjo žmonos, tai perprašyti dvaro valdytoją, kad dovanotų už prasižengimą. Tačiau į Alinos klausimą neįmanoma atsakyti nei taip, nei ne.

Pagaliau Makena nusprendė atsipirkti puse tiesos, kuri, tikėjosi, merginą patenkins.

– Apie tave aš taip negalvoju, – pagaliau pratarė ir prisivertė nenuleisti akių.

– Kiti vaikinai galvoja, – žvelgdama jam į akis pasakė Alina. – Praėjusią savaitę, kai pas mus lankėsi Harvudai,

jų sūnus Viljamas prispaudė mane prie daržinės sienos ir pamėgino pabučiuoti.

– Tas pasipūtęs snarglius? – Makena įtūžo, prisiminęs kresną strazdanotą vyruką, net nebandžiusį slėpti susižavėjimo Alina. – Nusuksiu jam sprandą, kai pamatysiu kitą kartą. Kodėl man nepasakei?

– Na, jis ne vienintelis, bandęs mane pabučiuoti, – kliūstelėjo į ugnį alyvos Alina. – Visai neseniai mano pusbrolis Eliotas mėgino įkalbėti mane pažaisti su juo bučinių žaidimą.

Alina buvo žengtelėjusi ataturpsta, bet Makena puolė į priekį ir ją sugriebė.

– Velniop tavo pusbroli, – sušnypštė jis. – Velniop juos visus!

Nereikėjo jos liesti, tai buvo klaida. Kai pirštai pajuto šiltą nespriešinančią merginos ranką, viskas jo viduje susigniaužė į gumulą. Tačiau Makena troško ją liesti, priglusti arčiau, kad galva apsvaigtų nuo jos aromato su muilo prieskoniu, nuo ką tik nupraustos odos kvapo, rožių vandens dvelksmo, saldaus merginos alsavimo. Visi instinktai ragino prisitraukti ją arčiau ir priglusti lūpomis prie švelnios odos, prie žydros gyslelės šalia peties linkio. Valios pastangomis vaikinai prisivertė ją paleisti, jo rankos trumpam sustingo ore. Buvo neapsakomai sunku judėti, kvėpuoti, blaiviai mąstyti.

– Aš niekam neleidau manęs bučiuoti, – prisipažino Alina. – Noriu, kad tai darytum tik tu. – Jos balsas užlūžo. – Bet viskas veltui. Pirmiau man sukaks devyniasdešimt metų, negu tu bent pamėginsi!

Makena išmeigė į ją akis nepajėgdamas nuslėpti sielvarto.

– Ne. Taip negalima. Jeigu tai padarysiu, viskas pasikeis.

Alina atsargiai ištiesė ranką siekdama pirštų galiukais paliesti jo skruostą. Merginos delnai Makenai buvo geriau pažįstami, negu jo paties. Jis žinojo, iš kur ant jos rankų atsirado net menkiausias randelis ir brėžis. Vaikystėje jos rankos dažnai būdavo subraižytos ir purvinos. O dabar ši ranka – minkšta ir balta, nagai kruopščiai ir tvarkingai prižiūrėti. Pagunda pripulti burna prie šitos rankos, prie šildančio jo veidą delno buvo beveik neįveikiama. Tačiau Makena pasistengė nekreipti dėmesio į ranką, glostančią jo smakrą.

– Mačiau, kaip neseniai žiūrėjai į mane, – pratarė Alina, ir jos veide plykstelėjo ryškus raudonis. – Žinau tavo mintis, lygiai kaip žinau savąsias. Ir nepaisant to, ką jaučiu tau, kas man esi, nejaugi man negali būti suteikta bent jau... bent jau... – ji stengėsi surasti tinkamą žodį, – iliuzija?

– Ne, – kimiai atrėmė jis. – Nes iliuzija greitai išsisklaidys ir mums abiem bus daug blogiau, negu dabar.

– Bet ar tikrai? – Alina prikando lūpą ir nusuko žvilgsnį į šalį, jos pirštai susigniaužė, tarsi būtų grasinusi tiesai, dabar pakibusiai tarp jų.

– Veikiau mirsiu, negu įskaudinsiu tave, – niūriai pratarė Makena. – Jeigu dabar tave pabučiuosiu, paskiau pabučiuosiu ir antrą kartą. Ir trečią, ir bučiuosiu tol, kol nebeliks ribos, galinčios mane sulaikyti.

– Tu nežinai, – pamėgino ginčytis Alina.

– Žinau.

Jeigu žvelgė vienas į kitą su tyliu iššūkiu. Makena mėgino atrodyti beaistris. Jis puikiai pažinojo Aliną ir suprato: jeigu jo veide ši įžvelgs bent menkiausią dvejone, iškart smūgiuos.

Galų gale Alina liūdnamai atsiduso.

– Gerai, – sukuždėjo labiau sau, negu jam. – Jos nugara išsitiesino, o balsas neteko spalvų. – Vadinasi rytoj, saulei leidžiantis, susitinkame prie upės? Pamėtysime į vandenį akmenukus, pasišnekučiuosime, pameškeriosime. Kaip anksčiau. Tu šito nori?

Prireikė laiko, kol Makena įstengė prabilti.

– Taip, – kimiai sumurmėjo. Tik tiek jis ir gali iš jos gauti. Bet, Viešpatie, vis geriau, negu nieko.

Kai Alina pažvelgė į jį, jos lūpas iškreipė kreiva šypsena.

– Na, tuomet turi dingti iš čia, kol tavęs nesugavo. Tik pirmiau pasilenk, patvarkysiu tau plaukus, nes styro į visas puses.

Jeigu Makena nebūtų buvęs toks išsiblaškęs ir nusi-
minęs, tikrai būtų atsakęs, kad jai nėra jokio reikalo gražinti jo išvaizdos. Jis grįš į savo kambarį virš arklidžių, kur garduose stovi penki tuzinai arklių, o jiems tikrai nusispjaut į jo šukuoseną. Tačiau vaikiną nė nepagalvojęs pasilenkė, nes buvo įpratęs pildyti visus jos įnorius. Užuoat suglosčiusi jo neklusnius juodus plaukus, Alina pasistiebė ant pirštų galų, delnu nuslydo jam per kaklą ir burna prigludo prie jo burnos.

Bučinys pervėrė jį lyg žaibas. Makena kimiai suvaitojo, ir visas jo kūnas tarsi sustingo nuo persmelkusios palaimos. Viešpatie, jos lūpos, tokios minkštos ir švelnios, gludo prie jo burnos neįgudusiu bučiniu. Alina žinojo: dabar niekas pasaulyje nepriverstų Makenos ją atstumti. Jo raumenys įsitempė, ir jis stovėjo pasyviai nusvarinęs rankas palei kūną, kad nesileistų užplūstamas susijaudinimo. Makena mylėjo ją, geidė jos visa jaunatviško nirtulio jėga ir akiai dievino. Netvirta vaikino savitvarda truko vos minutę, ir jis, garsiai sudejavęs, apglėbė ją rankomis.

Sunkiai alsuodamas, bučiavo ir bučiavo, apkvaitęs nuo minkštų ir paklusnių merginos lūpų. Alina nekantriai atsiliepė į bučinius, o jos pirštai slydo Makenos pečiais ir naršė po tamsius jo plaukus. Jo glėbio teikiama palaima buvo neištveriamą. Makena neįstengė tvardyti bučinio įkarščio, ir šis darėsi vis reiklesnis, kol mergina, apimta nekalto laukimo, pagaliau pravėrė lūpas. Makena nedelsdamas tuo pasinaudojo ir įniko tyrinėti jos dantų pakraščius ir karštą burnos gelmę. Mergina apstulbo, ir tai supratęs, jis ėmė tyliai kažką murmėti, kol ji atsipalaidavo. Jo rankos apglėbė Alinos pečius ir pakaušį, o liežuvis vis giliau smelkėsi į alkstančią jos burną. Alina duso ir tvirčiau apkabino vaikino pečius, atsiliepdama aistringai ir su kažkokiu droviu juslingumu, stačiai varančiu jį iš proto. Makena troško mylėti ir bučiuoti kiekvieną jos kūno centimetrą, suteikti jai tokią palaimą, kurios neįmanoma išverti. Vaikinas jau žinojo, kas yra geismas. Ir nors ta patirtis nedidelė,

Makena – nebe skaistuolis. Tačiau dar niekada jo nebuvo ištikusi tokia jausmų ir fizinio alkio agonija ir tokia deginanti pagunda, kurios neįmanoma įveikti.

Atsiplėšęs nuo merginos veido, Makena įsikniaubė į juodą it naktis jos plaukų žvilgesį.

– Kodėl taip padarei? – suvaitojo jis.

Lengvame jos juoke pasigirdo slepiamas skausmas:

– Esi man viskas. Aš myliu tave, aš visada tave...

– Ša ša, – jis atsargiai papurtė merginą, kad priverstų nutilti. Laikydamas ją glėbyje, pažvelgė į pakeltą veidą. – Daugiau niekada taip nekalbėk, antraip aš išeisiu iš Akmens kryžiaus.

– Mes pabėgsime drauge, – karštai ištarė ji. – Pabėgsime ten, kur niekas negalės mūsų rasti.

– Po velnių, ar supranti, kaip pamišėliška kalbi?

– Kodėl pamišėliška?

– Argi tikrai manai, kad galėčiau šitaip sugriauti tavo gyvenimą?

– Aš esu tavo, – atkakliai sumurmėjo Alina. – Ir padarysiu viską, kad būčiau su tavimi.

Ji tikėjo savo žodžiais. Makena matė tai jos akyse. Tai vertė kraujuoti širdį ir drauge kėlė įsiūtį. Po perkūnais, Alina žino, kad skirtumai tarp jų neįveikiami, ir turėtų su tuo susitaikyti. Jis negali likti čia jausdamas nuolatinę pagundą ir žinodamas, kad jeigu paklus jai, abiejų laukia pražūtis.

Suėmęs delnais Alinos veidą, Makena leido sau paliesti pirštu kairį jos antakį ir perbraukti šiltą glotnų skruostą.

Ir todėl, kad neįstengė nuslėpti šios glamonės švelnumo, prabilo šaltu, beaistriu balsu:

– Tau dabar atrodo, kad trokšti manęs. Tačiau tu pasikeisi. Vieną gražią dieną suprasi galinti lengvai pamiršti mane. Aš esu pavainikis. Tarnas. Netgi ne itin svarbus tarnas...

– Tu antroji mano puselė.

Paniręs į tylą, Makena užmerkė akis. Jam buvo atgrasus jo paties atsakas į švelnius žodžius ir pasitenkinimas, apėmęs jų klausantis.

– Po šimts! Elgiesi taip, kad likti Akmens kryžiuje man tampa neįmanoma.

Alina atšoko ir jos veidas išblyško.

– Ne. Neišeik. Atleisk, Makena, daugiau nieko nesaikysiu. Juk tu pasiliksi, tiesa?

Ūmai jis pajuto kartėlį dėl būsimo skausmo, kurį neišvengiamai patirs, mirtinos žaizdos skausmo, kai teks ją palikti. Alinai sukako devyniolika. Jam liko vieni metai būti su ja. Gal net mažiau. Tada pasaulis atvers grafaitei duris, o jis taps pavojingu prisiminimu. Ar net blogiau – gėda. Ji prisivers pamiršti šią naktį. Ji nenorės prisiminti, ką kalbėjo arklidžių vaikui stovėdama mėnulio šviesos užlietame balkone. Bet iki tol...

– Pasiliksiu tol, kol galėsiu, – dusliai pratarė jis.

Merginos akyse plykstelėjo džiaugsmas.

– O rytoj? – priminė ji. – Rytoj susitiksime prie upės?

– Rytoj, saulei leidžiantis, prie upės, – atsakė Makena ir pajuto užplūstant nuovargį nuo amžinos kovos su savimi, nuo amžino troškimo to, kas nepasiekama.

Regis, Alina perskaitė jo mintis.

– Atleisk man.

Tylus jos kuždesys pabiro nakties tamsoje tarsi gėlės žiedlapiai. Ir vaikinai ilgai girdėjo jį, kol leidosi nuo balkono.

Makenai ištirpus nakties šešėliuose, Alina grįžo į savo kambarį ir prisilietė prie lūpų. Pirštai tarsi mėgino įtrinti bučinius giliai į švelnią lūpų odą. Jo burna buvo tokia karšta, o bučiniai – saldūs ir drauge aitrūs, dvelkiantys obuoliais, kurių jis tikriausiai nukniaukė virtuvėje. Tūkstančius kartų Alina įsivaizdavo jo bučinius, tačiau vis tiek buvo nepasirengusi tokiam jausmų sprogimui.

Ji norėjo, kad Makena išvystų joje moterį, ir pagaliau jai pavyko. Tačiau pergales skonio nejuto, tik neviltį be išeities, tokią aštrią, kaip išgaląsti durklo ašmenys. Žinojo: Makena mano ją nesuprantant, kokia sudėtinga jų padėtis, nors iš tiesų viską permanė netgi geriau už jį.

Nuo pat lopšio Alinai buvo kalama į galvą, kad jų luomo žmonės nesueina su prasčiokais. Toks vaikinai kaip Makena jai buvo nepasiekiamas. Visi nuo visuomenės viršūnėlių iki prastuomenės suprato ir priėmė tokią tvarką, ir būgštavo, kad ji gali pasikeisti. Jiedu su Makena lygiai taip pat sėkmingai galėtų priklausyti skirtingoms rūšims, su karčia pašaipą pagalvojo mergina.

Tačiau kažkodėl Alina regėjo Makeną ne tokį, kaip visi kiti. Jis – ne aristokratas, tačiau ir ne arklidžių vaikas. Jeigu būtų gimęs aristokratų šeimoje, būtų tapęs visų perų rūmų pažiba. Klaidiai neteislinga, kad jo gyvenimas prasidėjo taip nelemtai. Makena buvo protingas, gražus, darbštus ir

vis tiek niekada neįstengs įveikti išgalėjusios visuomenės tvarkos ir draudimų, įsitvirtinusių iki jam gimstant.

Alina prisiminė tą dieną, kai Makena pirmą kartą pasirodė Akmens kryžiaus parke, mažas berniukas, nelygiai pakirptais juodais plaukais ir keistomis akimis – nei žydromis, nei žaliomis, o šių dviejų spalvų deriniu.

Skrido gandai, esą jis buvo kaimo merginos, pabėgusios į Londoną, pastojusios ir mirusios per gimdymą, pavainikis sūnus. Nelaimingasis mažylis buvo išsiųstas atgal į Akmens kryžių, kur juo rūpinosi močiutė ir senelis, kol visai nuseno. Sulaukusį aštuonerių, jį nusiuntė į Akmens kryžiaus parką, ir jis tapo pasiuntinuku. Jam reikėjo valyti kitų tarnų batus, padėti kambarinėms, laiptais aukštyn žemyn tampyti sunkius karšto vandens kibirus, blizginti iš miesto atkeliavusias sidabro monetas, kad nei grafas, nei grafienė nematytų nė pėdsako purvo, palikto kokio nors prekeivio rankų.

Visas jo vardas buvo Džonas Makena, tačiau dvare jau buvo trys tarnai Džonai, todėl nuspręsta berniuką vadinti pavarde, kol jam bus suteiktas naujas vardas. Tačiau viskas pasimiršo, ir vaikas liko tiesiog Makena. Iš pradžių tarnai apskritai nekreipė į jį dėmesio, nebent tik ekonomė ponia Feirklot. Ši plačiaipetė rausvažandė moteris Makenai tapo artimiausia, tarsi kokia motina. Tiesą sakant, net Alinai ir jaunėlei Livijai ponia Feirklot buvo kur kas artimesnė už jų motiną. Kad ir labai užimta, ekonomė visada rasdavo laiko pasikalbėti su vaikais, papūsti sumuštą pirštą, pasidžiaugti tuščiu paukščio lizdu ar priklijuoti nuskilusį žaislo gabalėlį.

Būtent ponia Feirklot dažnai atlaisvindavo Makeną nuo jo pareigų, kad šis galėtų pažaisti su Alina. Tie pusdieniai buvo vienintelis džiaugsmas keistame ir absurdiškame vaiko tarno gyvenime.

– Tu turi būti gera Makenai, – pasakė Alinai ponia Feirklot, kai mergaitė atbėgo pas ją papasakoti, kaip jis sulaužė pintą jos lėlės vežimėlį. – Jis visai neturi šeimos, drabužių, skanaus valgio vakarienei. Kol tu žaidi, jis dirba, kad prasi-maitintų. Ir jeigu jis darys pernelyg daug klaidų ar kas nors tiesiog pamans, kad yra blogas berniukas, jį iš čia išsiųs, ir mes daugiau niekada jo nebematysime.

Šie žodžiai tvirtai įstrigo Alinos galvoje ir širdyje. Nuo tada ji ėmė ginti Makeną, prisiimti kaltę dėl jo klaidų, dalytis su juo saldėisiais, kurių iš miesto atveždavo jos vyresnysis brolis, ir net duodavo jam guvernantės pamokų užduotis. Savo ruožtu Makena mokė ją plaukti, mėtyti akmenukus, joti ir švilpti, suspaudus žolės lapelį tarp pirštų ir lūpų.

Nepaisant to, kuo tikėjo visi, net ponia Feirklot, Alina niekada negalvojo apie Makeną kaip apie brolių. Giminiški jausmai, puoselėti Markusui, nė iš tolo nepanėšėjo į tai, ką jautė Makenai. Pastarasis buvo jos puselė, jos kompasas, jos priebėga.

Visai natūralu, kad Alinai subrendus, Makena pradėjo traukti ją fiziškai. Lygiai kaip ir visas kitas Hampšyro moteriškos lyties atstovės. Makena išaugo į aukštą, stiprių kaulų vyrą aštriu žvilgsniu. Jo veido bruožai buvo griežti, ryškių apybraižų, nosis ilga ir tiesi, burna plati. Plaukai siekė smakrą ir visada buvo žaviai netvarkingi, tamsios

akys pridengtos neįtikėtinai ilgų blakstienų. Prie išvaizdos derėjo geras humoro jausmas ir paperkantis žavesys, todėl greitai vaikiną tapo ir dvaro, ir kaimo numylėtiniu.

Meilė Makenai vertė Aliną trokšti neįmanomo dalyko: būti su juo visada, tapti jam šeima, kurios jis niekada neturėjo. Deja, teks tenkintis tėvų jai numatytu gyvenimu.

Nors aristokratijos atstovų santuokos iš meilės jau nebesmerktinos, Marsdenai buvo vedybų dėl išskaičiavimo šalininkai. Alina žinojo, kas jos laukia. Ji išsirinks idealų vyrą aristokratą, kuris naudosis ja kaip indu išnešioti įpėdiniams ir užmerks akis žmonai susiradus meilužį, kuris padės prastumti laiką nesant sutuoktiniui. Kasmet ji leis sezonus Londone, apsiribodama trumpais apsilankymais kaime vasarą ir per rudens medžiokles. Metai iš metų ji matys tuos pačius veidus, klausysis tų pačių paskalų. Iš jos bus atimta galimybė mėgautis motinyste – tarnai rūpinsis vaikais, o paūgėję šie bus išsiųsti į mokyklą užsienyje, kaip kadaise Markusas.

Dešimtmečiai tuštumos, liūdnei galvojo Alina. Užvis baisiausia bus žinoti, kad kažkur gyvena Makena ir visa širdimi ir mintimis priklauso kitai moteriai.

– Viešpatie, ką man daryti? – trūkšmingai sukuždėjo Alina ir krito ant lovos. Sumaigiusi rankomis pagalvę įsikniaubė į ją smakru, tada skruostu, o galvoje viena po kitos skriejo maištingos mintys. Ji negali prarasti Makenos. Ši mintis privertė krūptelėti ir pripildė tokio įtūžio, kad norėjosi rėkti.

Padėjusi pagalvę į vietą, Alina atsigulė ant nugaros ir ėmė tylomis tyrinėti tamsias lubas. Kaip jai išlaikyti Makeną savo gyvenime? Mėgino įsivaizduoti, kad po vestuvių pavers jį savo meilužiu. Jos motina užmegzdavo romanus, daugybė kilmingų ledi – irgi, ir niekas neprieštaravo, kol jie neiškildavo į dienos šviesą. Tačiau Alina žinojo: Makena niekada su tuo nesutiks. Niekas negali būti jo tik pusiau, ir Alinos jis nesidalintų.

Tai kas, kad tėra tarnas, išdidumu ir savininko jausmu Makena pranoko visus pasaulio vyrus.

Alina neišmanė, ko griebtis. Teliko mėgautis kiekviena likimo jiems padovanota akimirka, kol lemtis palieps jiems skirtis.

Sudomino? Pirkite knygą
AŠ VĖL TAVEŠ NORIU
bene geriausia kaina **ČIA**

NENUORAMOS ARISTOKRATĖS

Ji atidavė jam nekaltybę...

Lėdi Alina Marsden buvo auklėjama taip, jog žinojo: privalės ištekėti už aristokrato, tačiau nuo akimirkos, kai sutiko Džoną Makeną, ji rizikuoja viskuo, kad galėtų būti su juo.

Jis atidavė jai širdį...

Nors jų meilė neteisėta, Makenos aistra gražuolei Alinai nepaklūsta jokiems draudimams. Atskleidus jaunuolių paslaptį, jų pasaulis sugriūva. Makena priverstas išvykti visiems laikams, net nežinodamas, kad Alina jį atstūmė vien trokšdama išgelbėti.

Dabar Makena sugrįžo, tapęs galingu vyru, pasiryžusiu atkeršyti moteriai, sudaužiusiai jo širdį. Tačiau juos veikia stačiai magiška trauka. Makena atskleidžia giliausią Alinos paslaptį, ir drauge jie atranda meilę, nepavaldžią likimui.

svajonių knygos

9 786090 310021

www.svajoniuknygos.lt

www.facebook.com/svajoniuknygos

PASIDALINK,
KAD SKAITAI.